# Ο Μητροπολίτης Μόρφου και το Δικαίωμα στον Εμβολιασμό (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

## Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο του 2021 στην ηλεκτρονική σελίδα της Αριστερής Πτέρυγας.

## Περιεχόμενο

### Ο Μητροπολίτης Μόρφου και το Δικαίωμα στον Εμβολιασμό

*Τα θρησκευτικά πάθη είναι, ταυτόχρονα, έκφραση των πραγματικών παθών και διαμαρτυρία ενάντια σε πραγματικό πόνο. Η θρησκεία είναι ο αναστεναγμός του καταπιεσμένου πλάσματος, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου και η ψυχή άψυχων συνθηκών. Είναι το όπιο [1] του λαού.*

*Η κατάργηση της θρησκείας σαν απατηλής ευτυχίας του λαού είναι απαίτηση για την πραγματική-του ευτυχία. Το να καλέσουμε τον κόσμο να απαρνηθούν τις αυταπάτες-τους σχετικά με τις συνθήκες στις οποίες ζουν σημαίνει να τους καλέσουμε να εγκαταλείψουν τις συνθήκες που χρειάζονται αυταπάτες. Η κριτική της θρησκείας είναι λοιπόν, σε εμβρυακή μορφή, η κριτική αυτής της κοιλάδας των δακρύων, αύρα της οποίας είναι η θρησκεία.*

- Συνεισφορά στην Κριτική της Φιλοσοφίας του Δικαίου του Χέγκελ, Καρλ Μαρξ, Φεβράρης 1844.

---

Η προσβολή του Μητροπολίτη Μόρφου από τον κορωνοϊό έδωσε αφορμή για χαιρέκακες αντιδράσεις από όλο σχεδόν το φάσμα της κυπριακής κοινωνίας. Ο Μητροπολίτης Μόρφου ήταν από τους λίγους που πήγε κόντρα στο ρεύμα από την αρχή της κρίσης του Covid-19 και καλούσε τον κόσμο να μην πανικοβληθεί και να μην χάσει την ανθρωπιά-του. Αυτή-του η στάση ήταν σε αντίθεση με την επίσημη στάση της Κυβέρνησης που η στρατηγική-της για την αντιμετώπιση της πανδημίας ήταν ο εκφοβισμός και η επίρριψη της ευθύνης για τη διάδοση του κορωνοϊού στους πολίτες.

Ο Μητροπολίτης Μόρφου δεν είναι ασφαλώς μια προοδευτική ηγετική μορφή. Αντίθετα, εκ-φράζει πολλές απαράδεκτες και σκοταδιστικές δοξασίες που απορρέουν από την εκκλησιαστική σοφία μιας περασμένης εποχής, μιας εποχής που ανήκει για καλά στο παρελθόν. Όμως, σε πολλές από τις θέσεις που εκφράζει για την πανδημία, έχει πολύ καλύτερη προσέγγιση από την αυταρχική συμπεριφορά της Κυβέρνησης και την άκριτη αποδοχή-της από την πλειοψηφία της πολιτικής ηγεσίας και τη φανατική σχεδόν στήριξή-της από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας. Κύριος άξονας αυτής της προσέγγισης είναι η αμφισβήτηση της αντιμετώπισης της κρίσης με τον εκφοβισμό και την εξατομίκευση των ανθρώπων βάζοντας στη θέση-τους την ανάγκη για ψυχραιμία και κοινωνική αλληλεγγύη.

Μερικές μέρες πριν αρρωστήσει, ο Μητροπολίτης Μόρφου σύρτηκε στο δικαστήριο με την κατηγορία ότι παρέβηκε τις διατάξεις για τα μέτρα αντιμετώπισης της Πανδημίας καλώντας τους πιστούς στον καθαγιασμό των υδάτων. Ο ίδιος αρνήθηκε να φορέσει μάσκα και δεν του επιτράπηκε να μπει στην

αίθουσα του δικαστηρίου. Το δικαστήριο βρέθηκε μπροστά σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση σύγκρουσης ανάμεσα σε δυο θεσμούς, του κράτους και της εκκλησίας.

Σε κανονικές εποχές, αυτοί οι θεσμοί εξυπηρετούν την κοινωνική σταθερότητα, δηλαδή τη διαιώνιση της κυριαρχίας της άρχουσας τάξης. Αυτοί οι θεσμοί είναι που προστατεύουν ένα καταπιεστικό κοινωνικό σύστημα και την κυριαρχία μιας ελίτ που επιβάλλεται όχι μόνο με τον εξαναγκασμό και την απειλή χρήσης βίας, αλλά και με την αποδοχή από τις μάζες της δικής-της ιδεολογίας. Σήμερα όμως δεν ζούμε σε κανονικές εποχές. Οι κρατικοί θεσμοί στην περίοδο της προεδρίας Αναστασιάδη, έχουν εξευτελιστεί και έχουν χάσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας ενώ η επίσημη εκκλησία, υπό την ηγεσία του Αρχιεπισκόπου, έχει ταυτιστεί στη συνείδηση του λαού με το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο του τόπου, με την αναξιοπιστία των κρατικών θεσμών και τη διαφθορά.

Η πανδημία έφερε την κρίση στην κορύφωσή-της. Ότι υπήρχε σταθερό διαλύεται μπροστά στα μάτια-μας. Ο φόβος γίνεται κυρίαρχο στοιχείο στη ζωή-μας και η καθοδήγηση από τους ηγέτες είναι ασυνάρτητη και αλλοπρόσαλλη. Το μόνο που ζητούν αυτοί οι ηγέτες, είναι τυφλή υποταγή σε κελεύσματα που δεν είναι εύκολα κατανοητά, και σε πολλές περιπτώσεις είναι παράλογα. Κάθε φορά υπόσχονται ότι ακόμα μια θυσία και θα ξεπεράσουμε το πρόβλημα και, όταν το πρόβλημα επανέρχεται, το μόνο που έχουν να πουν είναι ότι φταίει ο κόσμος που δεν υπακούει.

Δεν είναι λοιπόν παράξενο που ο Μητροπολίτης Μόρφου βρίσκει μεγάλο και αφοσιωμένο ακροατήριο. Ο φοβισμένος άνθρωπος αναζητά συμπαράσταση και καθοδήγηση, και όταν δεν την βρίσκει αλλού, την αναζητά στην απατηλή γαλήνη της θρησκευτικής πίστης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ούτε η επίσημη εκκλησία προσφέρει αυτή την παρηγοριά. Απασχολημένη με τις επιχειρήσεις-της και την εμπλοκή-της στη διαφθορά και στην προσπάθεια πλουτισμού με αμφίβολες πρακτικές, αποτελεί άλλη μια πτυχή της παρακμής και της σήψης της σημερινής κυπριακής κοινωνίας. Ο Μητροπολίτης Μόρφου λοιπόν, παρά τις μεσαιωνικές προσεγγίσεις-του για τους ομοφυλόφιλους, τις γυναίκες και τις σεξουαλικές συμπεριφορές, παρά τις σκοταδιστικές-του αντιλήψεις για τις αποκαλυπτικές προφητείες των «γερόντων», αποτελεί λιμάνι προστασίας για τους πιστούς-του.

Η γενικευμένη επίθεση ενάντια στον Μητροπολίτη Μόρφου δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα. Οι καταστροφολογικές προβλέψεις για μαζική διάδοση του ιού από τη δράση-του μένουν ατεκμηρίωτες με αποτέλεσμα να υποσκάπτεται ακόμα περισσότερο η αξιοπιστία των μέτρων κατά της πανδημίας. Να θυμίσουμε την καταγγελία πιστών για είσοδο σε εκκλησία στην Περιστερώνα, όπου η αστυνομία έδωσε εξώδικα γιατί επτά (7) άτομα παρακολούθησαν τη λειτουργία. Στον καθαγιασμό των υδάτων, για τον οποίο διώκεται ο Μητροπολίτης, δεν υπάρχει κανένας ισχυρισμός ότι παρατηρήθηκε διάδοση του ιού. Και όταν ο Μητροπολίτης διαγνώστηκε θετικός, κανένα κρούσμα δεν υπήρξε ανάμεσα σε όσους παρακολούθησαν τη λειτουργία και πήραν αντίδωρο από το χέρι-του – παρά τα υστερικά δημοσιεύματα ότι θα προέκυπτε πλημμύρα κρουσμάτων.

Ο Μητροπολίτης Μόρφου κακώς τοποθετείται ενάντια στον εμβολιασμό. Οσο κι αν υπάρχουν άγνωστες πιθανές παρενέργειες από τα εμβόλια, με τα δεδομένα που έχουμε σήμερα, ο κίνδυνος από το μη εμβολιασμό είναι πολύ μεγαλύτερος και πολύ πιο άμεσος από τον κίνδυνο από τα εμβόλια. Αυτό δεν δικαιολογεί την άρνηση του δικαιώματος κάποιου να μην εμβολιαστεί. Το πρόβλημα που προκύπτει είναι ακριβώς το αντίθετο: γιατί δημιουργήθηκαν οι συνθήκες όπου υπάρχει μαζική αντίσταση στον εμβολιασμό; Την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στον αυταρχικό τρόπο που τόσο το κράτος όσο και σχεδόν όλοι οι θεσμοί της κυπριακής κοινωνίας προσπάθησαν να επιβάλουν τον εμβολιασμό. Στην καθημερινή προσπάθεια να χαρακτηριστούν όσοι δεν θέλουν να εμβολιαστούν σαν ανεύθυνοι και εγκληματίες. Στο κλίμα που έχει δημιουργηθεί όπου όποιος τολμήσει να μιλήσει ενάντια στον εμβολιασμό κατακεραυνώνεται με χαρακτηρισμούς και αποκλεισμό αντί να αντιμετωπίζεται λογικά, με δεδομένα, εξηγήσεις και επιχειρήματα. Με την αλήθεια για τα

προβλήματα που υπάρχουν και όχι με τη απόκρυψη και την προπαγάνδα.

Πρέπει ακόμα να δούμε αν πραγματικά υπάρχει πρόβλημα άρνησης εμβολιασμού, και σε ποιο βαθμό. Παρά την εντύπωση πως το κράτος είναι έτοιμο να προσφέρει τα εμβόλια στους πολίτες αλλά οι πολίτες αρνούνται να τα δεκτούν, για μήνες ολόκληρους τα κέντρα εμβολιασμού δούλευαν στο μέγιστο των δυνατοτήτων-τους και σε μερικές περιπτώσεις δεν προλάβαιναν να εξυπηρετήσουν αυτούς που ήθελαν να εμβολιαστούν. Η ροή του εμβολιασμού καθοριζόταν όχι από τη ζήτηση αλλά από την προσφορά των εμβολίων. Χαρακτηριστικά, όταν σε κάποιο στάδιο δημιουργήθηκαν τα walk in κέντρα, η προσέλευση του κόσμου ήταν αθρόα. Πριν λοιπόν φτάσουμε στο σημείο να στερήσουμε σε κάποιους το δικαίωμα του μη-εμβολιασμού, πρέπει να φροντίσουμε να δώσουμε το δικαίωμα του εμβολιασμού σε όσους θέλουν να το εξασκήσουν.

Θέμος Δημητρίου

26 Αυγούστου 2021

[1] Το όπιο στην εποχή του Μαρξ δεν είχε το σημερινό κακό όνομα του ναρκωτικού. Το χρησιμοποιούσαν σαν παυσίπονο.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αριστερή Πτέρυγα (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2020-2029, 2021, Λευκωσία (νότια), covid-19

From:
https://www.movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
**Cyprus Movements Archive**
**Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi**

Permanent link:
**https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:aristeripteriga:covid19_morfou**

Last update: **2025/07/15 13:46**